

Sygn. akt X K 879/17

PR 2 Ds. (...),17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 09.01.2018r. sprawy **M. J. (1)**, syna K. i B., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 lipca 2017 roku w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości co zostało potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem (...) gdzie uzyskano wynik I badanie 0,636 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,605 promila alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd m-ki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

I. Ustalając, iż oskarżony M. J. (2) dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, kwalifikowanego z art. 178a§1 k.k. oraz uznając, że wina oskarżonego, jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

II. Na mocy art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 1.000 (jeden tysiąc) złotych.

III. Na mocy art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

IV. Na mocy art. 63§4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21.07.2017r. do dnia 16.01.2018r.

V. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616§1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 879/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. (2) pracował jako kierowca w (...) w G.. W dniu 20 lipca 2017 roku około godziny 19.00 - 20.00 zszedł na przerwę, gdyż rozładunek kontenera miał odbyć się między godziną 5.00 a 6.00 rano następnego dnia. M. J. (2) podczas postoju

na parkingu terminala kontenerowego (...) w G. w samochodzie R. o numerze rejestracyjnym (...) spożył trzy piwa marki T. o pojemności 0,5 litra każde. Wstał następnego dnia o godzinie 4.00, wypił kawę.

Dowód: list polecający (k. 80), wyjaśnienia oskarżonego M. J. (1) (k. 21, 83).

Dnia 21 lipca 2017 roku po godzinie 4.00 M. J. (2) prowadził pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Wyjechał z parkingu przy ul. (...) w G., objechał teren jadąc z prędkością około 10km/h i podjechał pod bramkę terminala (...) w G., gdzie został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem pomiarowym A. X.. Pierwsze badanie przeprowadzone przez pracownika terminala o godz. 5.33 wykazało, że M. J. (2) miał 0,636 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugie badanie o godz. 5.49 wykazało 0,605 alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: świadectwo wzorcowania (k. 2 – 2 v.), zeznania świadka E. M. (k. 11 – 13).

W związku z ujęciem nietrzeźwego kierowcy na terenie terminala kontenerowego (...) w G. zawiadomiono o tym fakcie policję. Z polecenia dyżurnego funkcjonariusze policji udali się na miejsce zdarzenia, gdzie kierownik ochrony terminala (...) G. przekazał dokumentację dotyczącą ujęcia nietrzeźwego kierującego i wskazał na osobę M. J. (1), który siedział w samochodzie ciężarowym na miejscu kierowcy. M. J. (2) został zatrzymany w związku z zaistniałą sytuacją i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 6020 plus, które było sprawne i dysponowało ważnym świadectwem wzorcowania. Dwukrotne badanie o godz. 6.45 i 7.00 wykazało, że M. J. (2) miał 0,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie został przewieziony do KP II w G., gdzie został dwukrotnie przebadany urządzeniem Alkometr 2.0 o godz. 7.28 i 7.30 z wynikiem 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. J. zatrzymano prawo jazdy za pokwitowaniem, natomiast pojazd został zabezpieczony przez pracownika firmy (...).

Dowód: świadectwo wzorcowania (k. 6 – 6 v., 8 – 8 v.), oświadczenie (k. 9), protokół zatrzymania osoby (k. 3 – 3 v.), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5 – 5 v., 7 – 7 v.), postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy (k. 28 – 29), zeznania świadka E. M. (k. 11 – 13).

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego M. J. (2) oświadczył, że rozumie treść stawianych mu zarzutów i przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku rozprawy głównej w dniu 09 stycznia 2018 roku oskarżony M. J. (2) podał, że podtrzymuje treść dotychczas złożonych wyjaśnień, rozumie treść stawianych mu zarzutów, przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu oraz złożył obszernie wyjaśnienia.

Wyjaśnienia oskarżonego M. J. (1) (k. 21, 83).

M. J. (2) ma wykształcenie zawodowe, jest żonaty, ma jedno niepełnosprawne dziecko pozostające na jego utrzymaniu. Żona oskarżonego nie pracuje, otrzymuje zasiłek pielęgnacyjny na dziecko w kwocie 153 złote miesięcznie. M. J. (2) obecnie pracuje jako operator, osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 2.600 złotych brutto miesięcznie. Posiada majątek w postaci mieszkania (...) m² we wspólności z żoną. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowód: dane osobowe z protokołu rozprawy (k. 82), karta karna (k. 30, 78), decyzja o przyznaniu zasiłku pielęgnacyjnego (k. 79 – 79 v.).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało przyjąć, iż sprawstwo i wina oskarżonego M. J. (1) odnośnie popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Do powyższego przekonania Sąd doszedł na podstawie analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym głównie w oparciu o zeznania świadka E. M. jak i wyjaśnienia oskarżonego oraz dokumentację w postaci przede wszystkim protokołów badania stanu trzeźwości i protokołu zatrzymania.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie uznał za wiarygodne zeznania świadka E. M. – funkcjonariusza policji, który dokonał zatrzymania oskarżonego w dniu 21 lipca 2017 roku. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, styczność z oskarżonym miał jedynie w ramach wykonywanej przez siebie pracy, zatem Sąd nie znalazł podstaw, by uznać, że chciałby on nadmiernie obciążyć oskarżonego, bądź zeznawać nieprawdę. Zeznania wyżej wymienionego znajdują potwierdzenie w materiałach zebranych w aktach, w szczególności protokołach z przebiegu badania trzeźwości i protokole zatrzymania, jak również wyjaśnieniach samego oskarżonego. Jedyna dostrzegalna rozbieżność między depozycjami E. M. a wyjaśnieniami M. J. (1) zauważalna jest w tym, że świadek podał, że zgodnie z oświadczeniami oskarżonego M. J. (2) spożył dwa piwa w godzinach 17.00-19.00 w dniu 20 lipca 2017 roku, natomiast oskarżony słuchany zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem wskazał, że alkohol spożywał w godzinach 19.00 – 20.00 i były to trzy piwa.. Świadek szczegółowo opisał czynności związane z zatrzymaniem M. J. (1). Nie ujmuje to jednak wiarygodności zeznań świadka jak i wyjaśnień oskarżonego, bowiem w sprawie istotny jest fakt, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w dniu 21 lipca 2017 roku znajdując się w stanie nietrzeźwości i że spożył alkohol w postaci piw dnia poprzedniego. Należało zatem uznać, że ewentualne rozbieżności oraz podane ilości w spożytym przez oskarżonego alkoholu nie są aż tak istotne dla sprawy.

Walor wiarygodności Sąd przyznał również wyjaśnieniom oskarżonego. Nie zachodziły bowiem jakiegokolwiek okoliczności, które przemawiałyby za uznaniem, że nie są one oparte na prawdzie. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odniósł się do zdarzeń z dnia poprzedzającego jego zatrzymanie jak i okoliczności popełnienia czynu, co też znalazło potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji z badania stanu trzeźwości i zeznaniach świadka, dlatego w ocenie Sądu należy dać im wiarę w całości.

Sąd przede wszystkim oparł się na pomiarach zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonych przez pracownika terminala kontenerowego (...) G. oraz na wynikach badań stanu trzeźwości funkcjonariuszy policji. Badania te zostały wykonane za pomocą urządzeń do tego przeznaczonych, które były sprawne.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci danych o karalności, danych osobo poznawczych, decyzji o przyznaniu zasiłku pielęgnacyjnego, listu polecającego, postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy oraz oświadczenia R. J. dokonującego zabezpieczenia samochodu ciężarowego, którym poruszał się oskarżony. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią ujawnionych zeznań świadka jak również wyjaśnień oskarżonego brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że M. J. (2) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a§1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115§16 k.k., zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, o godz. 5.33 mając 0,636 promila alkoholu w wydychanym powietrzu.

W świetle powyższego Sąd uznał, że oskarżony M. J. (2) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a§1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Mając jednak na uwadze nie

budzące wątpliwości okoliczności dotyczące popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, jak również właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia oskarżonego, oraz przyjmując, że wina oskarżonego, jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne Sąd zważył, że w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec M. J. (1) dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66§1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Stwierdzić należy, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione; przestępstwo przypisane oskarżonemu jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2. Ponadto stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - w tym wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115§2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru oskarżonego. Oskarżony alkohol spożywał poprzedniego dnia, a nie tuż przed jazdą. Ponadto M. J. (2) przejechał nieznaczny odcinek drogi, poruszając się w obrębie terminala kontenerowego z małą prędkością, przestrzegając zasad ruchu drogowego. W miejscu, w którym poruszał się oskarżony, jest monitoring, liczne ograniczenia, znaki drogowe, zwolnienia, do których M. J. (2) zastosował się, a więc można przyjąć, że pomimo prowadzenia samochodu ciężarowego w stanie nietrzeźwości, nie stanowił znacznego zagrożenia bezpieczeństwa komunikacji, co Sąd potraktował jako okoliczność łagodzącą. Z tego też względu Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, zwrócić należy uwagę na dotychczasowy sposób życia. M. J. (2) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Popełniony przez oskarżonego występki miał charakter incydentalny, pracuje od 11 – 12 lat jako zawodowy kierowca i do tej pory przestrzegał norm prawnych, o czym świadczy jego niekaralność. Powyższe wskazuje na nienaganny tryb dotychczasowego życia M. J. (1), co uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Oskarżony jest zawodowym kierowcą i jest to jego jedyne źródło utrzymania, jest jedynym żywicielem rodziny, ma niepełnosprawne dziecko, wobec czego żona nie pracuje, a zasiłek pielęgnacyjny na syna jest niski; nie ma też znacznego majątku, a więc skazanie oskarżonego za przypisany mu czyn skutkowałoby pozbawieniem na długi okres czasu go dotychczasowego źródła dochodu, co stanowiłoby duże obciążenie nie tylko dla niego, ale również dla jego żony i syna i byłoby niewspółmierne do stopnia zawinienia. Oskarżony jest czynny zawodowo, ma stałą pracę, którą zmienił w związku ze zdarzeniem z dnia 21 lipca 2017 roku. Jednak pomimo zaistniałej sytuacji, poprzedni pracodawca poleca go jako odpowiedzialnego poprzez bezpieczną jazdę oraz brak mandatów kierowcę i sumiennego pracownika. Na marginesie Sąd zważył, że sytuacja życiowa oskarżonego zmieniła się po popełnieniu przez niego występkę i znacznie wpłynęła na jego życie rodzinne.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 66§1 i §2 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko M. J. (2) na okres 2 lat próby. Sąd uznał, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia. Na mocy art. 67§3 k.k. Sąd orzekł o zastosowaniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. W ocenie Sądu orzeczony czas stosowania powyższego zakazu jest adekwatny do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka. Sąd zważył, że orzeczenie tego zakazu na okres 3 lat, tj. minimalny okres przewidziany przy skazaniu, byłoby rażąco surowe i wiązałoby się ze zbyt dotkliwymi konsekwencjami dla oskarżonego, bowiem jak już zostało w powyższych rozważaniach wspomniane, jako kierowca na długi czas straciłby pracę i źródło utrzymania. Natomiast w przypadku warunkowego umorzenia postępowania Sąd może orzec stosowanie tego środka na czas od roku do 2 lat. Na mocy przepisu art. 63§4 k.k. Sąd zaliczył na

poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 lipca 2017 roku do dnia wydania wyroku, tj. do dnia 16 stycznia 2018 roku.

Sąd orzekł także w oparciu o treść art. 67§3 k.k. o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej uznając, że wzmocni ono korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiejkolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości finansowych oskarżonego i wynosi 1.000 zł. Zdaniem Sądu oskarżony M. J. (2) jest w stanie zapłacić taką kwotę, a jednocześnie będzie to dla niego dotkliwe, ale zdaniem Sądu nie ucierpi na tym rodzina oskarżonego. Orzeczenie większej kwoty natomiast byłoby nadto surowe biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony i tak na czas orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych będzie musiał podjąć inną niż dotychczas pracę zarobkową, co jest pewną trudnością, przez wiele lat pracował jako kierowca i nie wykonywał pracy w innych charakterze. Jednak pomimo zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, oskarżony musi liczyć się z poniesieniem pewnego dyskomfortu w związku z popełnionym przez niego występkiem, co w przyszłości wzmocni jego czujność na takie sytuacje.

Ponadto na mocy 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616§1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd obciążył M. J. (1) kosztami sądowymi w kwocie 70 zł tytułem wydatków oraz opłatą w wysokości 100 zł. Koszty te nie są znaczne, a Sąd orzekając o nich kierował się dyrektywą, że kto przez swoje zawinione działanie spowodował koszty postępowania karnego, jest obowiązany je zwrócić.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem – oskarżycielowi publicznemu,
3. akta przedłożyć z wpływem lub do uprawomocnienia.

G., dnia 25.01.2018r.